

Recensie Trouw ★★★ ZIEL

‘Ziel’ zit vol met Conny Janssens poëtische verbeelding, maar is ook voorspelbaar

‘Ziel’ van Conny Janssen Danst. Beeld Martijn Kappers

De witte dansvloer is omlijst met een rode rand: een soort promenade waarover je met flair kunt flaneren. Daaromheen staan stoelen, een kast, piano en rustbank. De dansers hangen er doelloos rond, ze zitten voor zich uit te staren richting publiek. Of ze zitten juist met hun rug naar het toneel toegekeerd.

Op het witte dansvlak, dáár gebeurt het, daar is leven. Maar om dat in volle glorie te kunnen omvatten, zul je er wel eerst in moeten stappen. De imposante danser Remy Tilburg neemt het voortouw, maar eenvoudig is het niet. Ook al swingt hij op Iggy Pops *Lust voor Life* met trappelbenen de heupen van zijn lijf, hij moet zichzelf bijschijnen met een zaklampje, anders zie je niets.

De levenslust in *Ziel* van Conny Janssen Danst wringt aan alle kanten. In groepsdansen, solo's of duetten wordt er hard gepoogd, maar de bezieling wordt steeds gefnuikt. De dansers moeten een denkbeeldig zetje in de rug krijgen om het witte vlak te betreden. Er lijkt taai slijm te liggen, amper op vooruit te komen.

Met staccato robotbewegingen doen de dansers denken aan cyborgs, weinig menselijks aan. De rode promenade wordt met stevige passen bewandeld, maar dan wel in slow motion.

Stokpaardje

De verlamme greep van het leven wordt benadrukt door een videoprojectie (Thomas Rupert) met woorden: *love, lust, motion, dependency*. Als hagel uit een geweer worden ze op de dansers afgeschoten, een prikkelbombardement. Daar komt hét stokpaardje van choreografe Conny Janssen weer om de hoek kijken: hoe houd je je staande in de complexiteit van het bestaan. Veelzeggend is de langgerekte stille schreeuw met open mond.

We zien verstilde momenten vol expressieve handgebaren die strijd en wrijving uitdrukken. Janssen biedt ruimte aan iedere danser om een eigen traject door de voorstelling heen te volgen, interessant omdat de groep bijzonder divers is. De individuen komen dynamisch samen in unisono-momenten, tot een tribale groepsdans op kloeke percussie aan toe.

Gepolijst

Janssen is ontegenzeggelijk een van de beste dansmakers van Nederland. De duetten neigen soms naar het sentimentele (o, de liefde!), maar daar staat altijd wel een robuuste tackle of verrassende lift tegenover.

De chaotische woorden op de achterwand rijgen zich aaneen tot keurige zinnen. Ze vallen daarna één voor één uit de regel, als bladeren van een boom. Zo zoekt Janssen altijd de zachte nuancering in haar werk, bereikt door een poëtische verbeelding.

Keerzijde daarvan is: alles wat op een statement zou kunnen lijken, wordt als zodanig weg gepolijst. De voorspelbare dramaturgische opbouw van Janssens werk begint zich in *Ziel* te wreken. Het gelouterde happy end kun je zien aankomen.